

tyde det, idet det ikke kan negtes, at der i vort Land er skandaløse sundhedsnedbrydende Eshverv, som man er nødt til tidligere eller senere at undergive et stærkere og skarpere Tilsyn; naar det er kommet tilstede, maa man sikkre Arbeiderne mod Følgerne af de Ulykker, der alligevel blive tilbage.

Jeg kan ikke Andet end paastjonne, at den ærede Minister har holdt fast paa ikke at gjøre Forsikringen afhængig af, om den Paagjældende er Medlem af en Sygekasse, og jeg paastjønner, at den ærede Minister trods Flertallets Stilling paa et tidligere Tidspunkt i denne Henseende er bleven fast ved Sit. Thi ellers maatte jeg rigtig nok mene, at Lovforslaget i Virkeligheden vilde faae en meget ringe Betydning. Jeg kunde her have ønsket, at den ærede Minister var gaaet videre eller rettere havde taget Konsekvenserne af sit Standpunkt, nemlig i § 4, hvor han ikke er konsekvent. § 4 gaar ud paa, at Ungen kan faae Understøttelse før 26 Uger efter, at Ulykken er sket; ere Arbeiderne Medlemmer af en Sygekasse, have de jo nogen Hjælp i de 26 Uger, men ellers have de slet ingen. Det forekommer mig ikke at være i god Konsekvens med ellers at stille Forsikringen uafhængig af Sygekasserne, og jeg tror, at denne Bestemmelse, som Flertallet forøvrigt har sluttet sig til, vil være meget skjæbnesbanger for Lovens Betydning. Jeg vil derfor haabe, at denne Uoverensstemmelse mellem Flertallet og Mindretallet paa dette Punkt ikke skal umuliggjøre Lovens endelige Vedtagelse, men at man gennem fortsatte Forhandlinger maa naae en Overenskomst ogsaa paa dette Punkt. De Vædringer, Mindretallet har stillet, ere ganske vist i Omfang smaa, men, som den ærede Ordfører allerede har betonet, ere de af ikke ringe Rækkevidde, særlig den første. Det er jo kun den mindste Part af Arbeiderne, der er Medlemmer af Sygekasserne, og som Mindretallet i sin Betænkning over Sygekasseloven har tilladt sig at udvilde, er det langt fra Arbeidernes egen Skyld, i det Mindste ikke for de flestes Vedkommende. Det er dels en Følge af, at der ingen Sygekasser findes i den paagjældende Egn paa Grund af den spredte Befolkning — vi have saaledes henvist til, at der i Thisted Amt kun findes 1 Sygekasse, i Ringkjøbing Amt 6, i Hjørring Amt 4 og i Ribe Amt 9 — og dels en Følge af, at Arbeiderne ere saa slet lønnede, at de ikke have Raad til at afse det Bidrag, Sygekasserne fordrer. Ganske vist bliver det maaste noget lettere for dem, naar Sygekasseloven, som jeg vil haabe, gaar igjennem, at være Medlemmer, men paa den anden Side stilles der jo saa ogsaa større Fordringer til, hvad

Sygekasserne skulle gjøre overfor de Syge, saa Lettelsen dog ikke bliver saa grumme stor. Altsaa, det bestrides vel ikke, heller ikke af den ærede Ordfører, at Størsteparten af Arbeiderne ere udenfor Sygekasserne. Nu er det heldigvis saaledes, at de fleste Ulykkestilfælde kun have kortvarige Følger, og deraf følger saa til Gjengjæld, at største Parten af dem, der komme til Stade, ikke faae nogen Nytte af Loven. Det skal jeg tillade mig meget kort at paavise. I den Henseende er der nemlig trods det, at Statistiken ikke er meget fylldig paa dette Omraade, meget gode eller meget sigende Oplysninger baade for vort eget Land, og fra Sverige og Thidsland, og der er fuld Overensstemmelse om, at i de allerfleste Tilfælde — som vi have udtrykt det i Betænkningen i de $\frac{9}{10}$ af Ulykkestilfældene — ville Saarene være lægte, inden de 26 Uger ere omme. Vi kunde forøvrigt gjerne uden at komme Sandheden for nær have taget endnu mange flere Procent. Jeg skal saaledes oplyse, at der i Sverige efter Betænkningen fra den svenske Kommission, der har været nedsat til Undersøgelse af dette Forhold, er 169,000 industrielle Arbeidere. Af disse er der i det Mar, man har ladet undersøge, kommen til Stade 2,288 eller $1\frac{1}{2}$ pro mille. Af disse er der kun 247, eller set i Forhold til 169,000, $1,46$ pro mille, der blive varige Invalider, 148 eller $0,87$ pro mille miste Livet, medens 1,893 eller 11 pro mille paadrage sig en kortvarigere Invaliditet, der ikke en Gang har været 13 Uger. Af 373 Tilfælde blandt Landbrugsarbeiderne i Sverige er der kun 16, der have haft varig Invaliditet til Følge, altsaa meget faa. Derksom vi nu tage vore egne Oplysninger frem, vil man i det Bilag, der medfølger Lovforslaget — det er forøvrigt et Arbejde af Læge Sørensen, der var Medlem af Kommissionen — se, at det er meget faa Tilfælde, der have haft Følger, der ere naaede ud over 26 Uger. Det oplyses saaledes, at af de tilstaaede Arbeidere er der 23 pCt., der kun have lidt under Følgerne i 1 à 2 Uger, 45 pCt. fra 2—5 Uger, og at det er omtrent 32 pCt., som ikke have naaet 25 Uger — man ser altsaa, at der ikke bliver ret mange tilbage — 25 Uger naae kun $\frac{9}{10}$ pCt. Dette gjælder Frederiksborg Amt, et Amt, fra hvilket man har de fylldigste Oplysninger paa Grund af dets gode Ordning af Hospitalsvæsenet. For Sjællands Vedkommende turde disse Oplysninger være noget mere mangelfulde. Der er Forholdet det, at omtrent 1 pCt. naaer over de 25 Uger. I Kjøbenhavn er der omtrent et lignende Forhold som i Sjælland, altsaa omtrent kun 1 pCt., Thidsland